

Проблеми настају и жртве падају када неко покуша да политику са папира преточи у нешто више од тога – у стваран живот

Не желим да минимализујем значај људских права у једној тако напредној демократској држави попут Србије, у којој све пуца од унутрашњих реформи ради владавине права, али некако морам да се запитам како би сва ова прошлонедељна гунгула изгледала да је Нобел за мир додељиван после 18. децембра, тј. после избора у Демократској странци. Стиче се утисак да се праг толеранције незадовољства грађана општим стањем и стандардом живота полако прелази и да ће се ускоро морати принети прва жртва која по дефиницији и не мора бити нешто посебно одговорна.

Да не бих био оптужен за околишање одмах желим да кажем да је Србија требало одмах да донесе одлуку да ће присуствовати свечаности без икаквог тактизирања, али сматрам такође да однос према овом догађају не може бити поистовећен са односом према целокупној спољној политици земље у последње две године. Можемо ми шта год хоћемо да мислимо о самом министру спољних послова, његовој реторици, искуству, политичким амбицијама итд., али тешко да неко може да каже да смо могли више да напредујемо у европским интеграцијама за ово време уз чињеницу да Ратко Младић није у Хагу. Не верујем, такође, да бисмо уопште могли да размишљамо о предстојећем дијалогу са Приштином да није било те чувене „опструктивне” улоге Београда што се тиче блокаде признања и чланства Косова у међународним институцијама. Иако политичка платформа „и Европа и Косово” има одређени рок трајања, она је у великој мери била успешна чак и са негативним мишљењем Међународног суда правде. Тај привремени успех је наравно имао своју велику цену коју сада изгледа неко мора да плати – ми се јесмо антагонизовали према земљама које су признале Косово, јесмо тражили подршку већине чланица УН знајући какав став та већина има према људским правима и јесмо успели у намери да опет издејствујемо разговоре о Косову. Који је циљ и дomet тих разговора то је друго питање, али ћемо се сви сложити да је боље за Србију да добије макар делимично прихватљивије решење од Ахтисаријевог плана.

Зато ми је и смешно и интелектуално непоштено да се сада изненађујемо зашто би неко желео да направи уступак Кини ради подршке у Савету безбедности, као да смо се сви пробудили из двогодишњег сна? Да ли смо сви позаборављали „четири стуба” српске спољне политике и да ли је то била само инвенција једног министра? Да ли је већина гласала за политику „и Европа и Косово”? „Добар полицајац” је изгледа заборавио „лошег полицајца”, што и није превише тешко схватити када сазнате добро чувану тајну

да се било које дневне новине у Србији лошије продају оног дана када имају тему везану за Косово на насловној страни.

Желим још да кажем да има доста лицемерја у целој овој нобеловштини. Да смо хтели да имамо принципијелно добре односе са Кином онда не бисмо ваљда њиховим инвеститорима одузимали земљу коју су они поштено купили као у случају ПИК „Земун” и не бисмо опструисали договор око изградње „кинеског” моста у Београду. Да искрено желимо да применимо европске стандарде у Србији ваљда би се више борили против корупције, монопола, партократије, а и више радили на независности судства, реституцији, заштити мањина итд. Можда је неко и мислио да ћемо одласком у Осло у последњи час успети да поправимо „утисак” који је створен негативним извештајем Европске комисије од пре месец дана. И једна и друга политика су на крају испале чисто површне, маркетиншки формулисане и без утемељења у стварности. Потемкинова села. Проблеми настају и жртве падају када неко покуша да политику са папира преточи у нешто више од тога – у стваран живот.

Погледајмо стање у правосуђу, трговини, пољопривреди, грађевинарству, заштити људских права или било где другде где имамо неке министре који и нису баш најбоље оцењени, што од Европе што од грађана, и запитајмо се да ли би њихова позиција била кудикамо лакша ако би се изашло у сусрет „очекивањима јавности” да неки министар већ једном буде смењен; да се покаже како је и тако нешто у Србији могуће. Неки би рекли да се и од некога мора почети, али у таквом приступу нема коректности и вредносног односа. Превише је ту увезаних личних интереса, картела и судбина да се не би нашао начин за преусмеравање рефлектора одговорности. А изгледа да баш и неке реконструкције владе и неће бити, нарочито онда када се усвоји буџет за оволики број министарстава.

(Политика)